

BETH O'LEARY

ROMAN

DE
WAKE-UP
CALL

COLLEGA'S IZZY EN LUCAS KUNNEN ELKAAR NIET
UITSTAAN, MAAR OM HUN HOTEL TE REDDEN
MÓËTEN ZE WEL SAMENWERKEN...

Eerder verschenen van Beth O'Leary:

Veel liefs
Tot snel!
De roadtrip
Drie dates

Beth O'Leary

**DE
WAKE-UP
CALL**

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

Voor mijn lezers.
Ik koester jullie stuk voor stuk.

DECEMBER 2021

Lieve Lucas,

Ik moet je iets opbiechten en daar ben ik een beetje zenuwachtig over, dus daarom krijg je het in je kerstkaart te horen. (Fijne kerstdagen, trouwens.)

Steeds als we elkaar tegenkomen in het hotel gebeurt er iets vreemds. Dan krijg ik het warm. Word ik onrustig. Zeg ik stomme dingen als 'Goeiemoggell' en vergeet ik waar ik ook alweer over stond te praten met een van de gasten en kijk ik naar jou in plaats van dat ik luister naar met welke toevoeging aan het menu van Barty Arjun het nu weer niet eens is.

Ik ben niet iemand die zomaar verliefd wordt. Ik ben meer een langzaam-aan-is-ook-prima type. En ik ben dus NOOIT zomaar hoteldebotel van een man – is me nog nooit overkomen. Maar als ik naar jou kijk. Dan raak ik helemaal... van de kook.

En als jij naar mij kijkt, vraag ik me af of jij dat misschien ook voelt. Eigenlijk zat ik te wachten tot jij iets zou zeggen. Maar mijn vriendin Jem zei dat jij misschien wel denkt dat ik iemand heb of dat je niet graag over je gevoelens praat, of misschien dat ik zelf maar een vent moet zijn en de eerste move moet maken.

Dus vandaar. Ik zet mijn langzaam-aan-hartje op het spel door te zeggen: ik vind je leuk. Heel erg leuk.

Als jij mij ook leuk vindt, sta dan om 20.00 uur onder de mistletoe. Ik ben degene in de roze jurk. En ik ben ook degene die Izzy de receptioniste is. Ik weet eigenlijk niet waarom ik dat zei, van die roze jurk.

Ik stop nu met schrijven, want... ik heb geen ruimte meer over. En geen waardigheid. Tot 20 uur?

Izzy xxx

Beste Izzy,

Fijne kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar.

Met vriendelijke groet,

Lucas

NOVEMBER 2022

1

Izzy

Als Lucas iets doet, moet ik het ook doen, maar dan beter.

Daar heeft mijn carrière het afgelopen jaar heel erg van geprofiteerd, maar dat wil niet zeggen dat ik nu niet sta te worstelen met een tak die minstens twee keer zo lang en vier keer zo breed is als ik.

‘Zal ik je even helpen?’ vraagt Lucas.

‘Welnee. Heb jij hulp nodig?’

Ik zwiep mijn tak op z’n plek en gooi nog net een van de vele vazen in de lobby niet aan diggelen. Die dingen zitten me altijd in de weg. Zoals zoveel van de inboedel van Forest Manor Hotel en Spa zijn de vazen afkomstig van de familie Bartholomew, van wie ook het landgoed is. Morris Bartholomew (Barty) en zijn vrouw Uma Singh-Bartholomew (mevrouw SB) hebben het landhuis omgetoverd tot een hotel waar ze zo veel mogelijk van hun oude meubels in hebben gezet. Ik ben helemaal voor upcyclen – dat is zelfs een beetje mijn ding – maar die vazen hebben net iets te veel weg van urnen. Ik kom maar niet los van het idee dat in een van die dingen een oude Bartholomew zit.

‘Is die wel speels?’ vraagt Lucas aan me als hij even blijft staan om mijn tak te bekijken.

Ik ben de tak aan de onderkant van mijn kant van de trap aan het vastbinden. De trap van Forest Manor is beroemd – het is zo’n schitterende brede trap die halverwege twee kanten op gaat en hij smeekt er gewoon om dat je er langzaam vanaf loopt in een trouwjurk, of misschien dat je je kinderen op een rijtje zet voor zo’n schattige Von Trapp-achtige familiefoto. ‘Is dat...?’ vraag ik, wijzend naar het boompje in een pot die Lucas uit de tuin heeft gesleept naar zijn kant van de trap.

‘Ja,’ zegt hij stellig. ‘Het is een spreekwoordelijke en letterlijke olijftak. Olijfbomen zijn heel speels.’

We zijn de lobby aan het aankleden voor de bruiloft van morgen – het thema waar de bruid mee aankwam is ‘winterse speelsheid’. Lucas en ik hebben besloten dat asymmetrie superspeels is, dus doen we allebei één kant van de trap. Het probleem is alleen dat als Lucas groots uitpakt ik nog veel grootser moet uitpakken, dus inmiddels hebben we de halve tuin de lobby in gehaald.

‘En ze zijn ook heel mediterrane.’

Lucas kijkt me aan met een uitgestreken gezicht, zo van: *ja, en?*

‘We zitten hier in het New Forest. En het is november.’

Lucas fronst. Ik geef het op.

‘En mijn zilveren feestverlichting dan?’ vraag ik, gebarend naar de kleine, fonkelende lichtjes die door het groen gewezen zijn dat nu langs mijn trapleuning hangt. ‘Vind je dat we die ook aan jouw kant moeten ophangen?’

‘Nee, ze zijn kitsch.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Lucas vindt alles aan mij kitsch. Hij haat mijn clipjes met highlights, mijn pastelroze sneakers, het feit dat ik dol ben op bovennatuurlijke puberdraseries. Wat hij niet snapt is dat het leven te kort is voor regels voor wat cool is en wat niet; het leven is er om geleefd te worden. In high definition. En op pastelroze sneakers.

‘Ze zijn schattig en twinkelig.’

‘Ze zijn zo fel. Het lijken wel kleine dolkjies.’

Hij haalt zijn armen voor zijn borst weg en zet zijn handen in zijn heupen. Lucas neemt graag zo veel mogelijk ruimte in. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom hij altijd in de sportschool is, zodat hij nog weer een centimeter van mijn ademruimte kan claimen, met zijn steeds bredere schouders en zijn uitpuilende biceps.

Ik haal diep adem om kalm te blijven. Als de bruiloft achter de rug is, kan ik weer zo vaak mogelijk een andere dienst draaien dan hij. Het gaat tegenwoordig niet zo goed meer als we samen te lang achter de receptie zitten. Mevrouw SB zegt dat we ‘niet helemaal de juiste sfeer scheppen’, samen. Arjun, de chef-kok, zegt: ‘Als Izzy en Lucas tegelijk dienst hebben is het hier in het hotel even gezellig als bij mijn oma thuis’, en ik heb Arjuns oma weleens ontmoet, dus ik weet dat dat een belediging is.

Maar Lucas en ik zijn de meest ervaren receptionisten in het hotel en wij zijn ook degenen die de bruiloften regelen, dus dat betekent dat ik de komende twee dagen mijn non-stop Lucasheid zal moeten ondergaan.

‘Kom eens mee naar het tussenbordes,’ blaft Lucas, ‘dan zie je wat ik bedoel.’

Hij is altijd zo aan het commanderen. Toen ik Lucas voor het eerst ontmoette vond ik dat Braziliaanse accent van hem zo sexy – ik vergaf hem zijn onbeschoftheid, deed het af als een vertaalprobleem, ging ervan uit dat hij het allemaal goed bedoelde maar dat het gewoon wat ongelukkig uit zijn mond rolde. Maar in de loop der tijd ben ik erachter gekomen dat Lucas uitstekend Engels spreekt – hij is gewoon een zak.

Ik hijs mezelf de trap op naar dat tussenbordes vanwaar de trap twee kanten op gaat, en bekijk het allemaal eens goed. Onze lobby is gigantisch, met een enorme houten balie op links, met daarachter ouderwets bungelende sleutels. Er ligt een sleets rond vloerkleed op de nog originele bruin-met-crèmekleurige tegels en bij de hoge ramen staat een zitje met uitzicht op het gazon. Het is schitterend. En in de afgelopen acht jaar is het mijn thuis geworden – misschien zelfs wel meer dan het kleine, pastelkleurige appartementje dat ik huur in Fordingbridge.

‘Dit is een chic hotel,’ zegt Lucas. ‘En die feestverlichting ziet er goedkoop uit.’

Het wás ook goedkoop. Wat verwacht hij dan? Ons budget is – zoals altijd – praktisch nul.

‘Dit is een familiehotel,’ zeg ik, precies op het moment dat de familie Hedgers de lobby in loopt, alsof het zo afgesproken is. Drie kinderen, allemaal hand in hand, de kleinste mee banjerend in een sneeuwpak, met zijn mollige vingertjes om die van zijn zus.

‘Wow!’ zegt de oudste die plotseling blijft staan om naar mijn glinsterende trapleuning te kijken. De jongste struikelt bijna; zijn zusje trekt hem overeind. ‘Wat cool!’

Ik schenk Lucas mijn meest zelfgenoegzame lachje ooit. Hij blijft kwaad kijken. De kinderen zijn er eerst een beetje van in de war, maar dan intrigeert het ze toch.

Dit fenomeen heb ik wel vaker gezien. Lucas zou éígenlijk heel slecht moeten zijn met kinderen – hij is heel groot en chagrijnig en heeft geen idee wat hij tegen ze moet zeggen. Maar kinderen vinden hem altijd

fascinerend. Laatst hoorde ik hem De Middelste Hedgers (die eigenlijk Ruby Hedgers heet, zes jaar oud. Hobby's: vechtsporten, pony's en het beklimmen van onveilige objecten) begroeten met een: 'Goedemorgen? Hoe heb je geslapen? Goed, naar ik hoop?' Dat is precies wat hij ook tegen volwassen gasten zegt, precies op die toon. Maar Ruby vond het prachtig: 'O ik heb de héle nacht geslapen,' zei ze tegen hem alsof ze hem iets heel belangwekkends meedeelde. 'Toen het zeven uur was, ben ik mijn bed uit gegaan en ben ik naast het bed van papa en mama gaan staan tot die ook wakker werden, en papa wist niet dat ik daar stond dus toen hij me zag, moest hij gillen en dat was zó grappig.' Waarop Lucas knikte, bloedserieus, en zei: 'Het lijkt mij ook afschuwelijk om zo wakker te worden' en toen kreeg Ruby de slappe lach.

Bizar.

'De kinderen vinden de lichtjes mooi,' zeg ik tegen Lucas met een weids gebaar.

'De kinderen houden ook van schoenen met wielmpjes erin, en van Haribo, en ze eten Arjuns sundae-ijsjes tot ze misselijk worden,' zegt Lucas. 'Op kinderen kun je niet vertrouwen.'

Ik kijk op naar de volwassen Hedgers om te checken of die niet beleedigd zijn door Lucas' opmerking, maar ze zijn bezig de kinderen naar hun kamer te bonjoureten en hebben ons blijkbaar niet gehoord. Ze zitten in Sweet Pea, want mevrouw Hedgers zit in een rolstoel – de liften doen het al een maand niet, en dat is een nachtmerrie, want we hebben beneden maar vijf kamers.

'Geen feestverlichting aan mijn kant. We zouden die van jou ook moeten weghalen.'

'O mijn god! Kun je nou echt niet gewoon een compromis sluiten en zeggen: oké, we gebruiken wel lichtjes, maar dan ietsje minder, of zo?'

'Ze doen pijn aan mijn ogen. Dus nee.'

'Als je met iemand samenwerkt, kun je niet zomaar "Dus nee" zeggen.'

'Hoezo niet?'

'Je moet me een compromis aanbieden.'

'Waarom?'

'Daarom! Omdat dat redelijk is!'

'Aha. Redelijk als in: telkens als jij dienst hebt alle kantoorbenodigdheden ergens anders neerleggen zodat ik nooit iets kan vinden?'

‘Dat is niet waarom ik dat doe. Ik doe het omdat waar jij het neerlegt zo –’

‘Redelijk is?’

‘Zo debiel is!’ zeg ik en pas dan werp ik snel een blik in de richting van Sweet Pea om te checken of de kinderen Hedgers de deur al wel achter zich dichtgetrokken hebben. ‘Omdat jouw manier debiel is. De la klemt altijd omdat je de perforator op z’n kant legt en de geeltjes moeten voor in de la liggen, want die gebruiken we de hele tijd, maar jij legt ze achterin, achter de kaartjes met “Met onze complimenten”, die we nooit gebruiken, dus sorry dat ik ons wat tijd wil besparen!’

‘En is het redelijk om de kamers nieuwe nummers te geven zonder dat bij mij te melden?’

‘Dat was het idee van mevrouw SB! Ik deed alleen maar wat me werd opgedragen!’

‘Had ze je dan opgedragen om het niet aan mij te vertellen?’

We staan inmiddels recht tegenover elkaar en op de een of andere manier zijn mijn handen ook op mijn heupen terechtgekomen, een houding die ik anders alleen maar aanneem als ik doe alsof ik een superheld ben (iets wat verbazingwekkend vaak voorkomt als je in een gezinsvriendelijk hotel werkt).

‘Ik was het gewoon vergeten. Ik ben ook maar een mens. Klaag me maar aan.’

‘Je had het anders wel aan Arme Mandy verteld.’

Mandy is het andere vaste lid van het receptiepersoneel. Ze is niet arm in financiële zin – ze wordt alleen ‘Arme Mandy’ genoemd, hier in Forest Manor Hotel en Spa, omdat ze altijd klem zit tussen Lucas en mij als we weer eens ergens ruzie over maken. Het maakt Arme Mandy niks uit hoe de lade met kantoorpullen is ingericht. Ze wil gewoon met rust gelaten worden.

‘Nou, Arme Mandy heeft mij niet met klem opgedragen om nooit contact met haar op te nemen buiten werktijd, dus ik zal haar wel gewoon een appje hebben gestuurd.’

‘Ik heb niet gezegd dat je nooit contact met me op mag nemen buiten werktijd. Ik zei dat je me niet om elf uur op zondagavond moet *bombarderen* met administratieve mededelingen, want dat is niet –’

‘Redelijk,’ zeg ik, met opeengekleemde kaken. ‘Natuurlijk. Nou, als je

dan zo graag *redelijk* wilt zijn, dan houden we het wel op redelijk niet-verlichte trapleuningen en dan regelen we een redelijk goede bruiloft en Barty en mevrouw SB zullen dan de redelijke beslissing moeten nemen om het hotel te sluiten omdat het niet meer genoeg oplevert. Is dat soms wat je wilt?’

‘En jij denkt dat je Forest Manor Hotel en Spa kunt redden met grote hoeveelheden feestverlichting?’

‘Ja!’ schreeuw ik. ‘Nee! Ik bedoel, het gaat niet om de versiering op zich. Het gaat erom dat we net een beetje extra moeite doen. Forest Manor is zo perfect, in deze tijd van het jaar, en als deze bruiloft goed gaat, dan gaat elke gast straks weg met het idee dat dit een prachtig hotel is. En dat ze hier echt eens moeten terugkomen voor een weekendje weg of dat ze hier wel hun verlovingsfeest kunnen vieren. En dat betekent dat we iets meer kans hebben dat we in 2023 open kunnen blijven.’

‘Izzy, het hotel wordt niet gered door een paar mensen die een weekendje weg gaan of een verlovingsfeestje vieren. We hebben investeerders nodig.’

Daar reageer ik niet op. Niet omdat ik het met hem eens ben, of omdat – God verhoede – ik Lucas het laatste woord gun. Ik reageer niet omdat het plafond op ons hoofd gevallen is.

2

Lucas

Het ene moment staart Izzy me woedend aan, intens en geërgerd, met haar handen op haar heupen geplaat. Het volgende moment ligt ze boven op me, klein en zacht en ruikend naar kaneelsuiker, met het halve plafond boven op haar.

Ik heb geen idee hoe we van A naar B zijn gekomen.

‘O mijn god,’ zegt Izzy als ze in een wolk gips van me af rolt. ‘Heb ik nou net je leven gered?’

‘Nee,’ zeg ik. Als Izzy je een vraag stelt, kun je altijd maar het beste met ‘nee’ antwoorden. ‘Hoezo?’

‘Het plafond kwam naar beneden,’ zegt ze en ze wijst omhoog. Behulpzaam als altijd. ‘En ik heb me boven op je gestort om je te redden.’

Ik lig daar naast haar. We liggen allebei op onze rug, op het tussenbord. Hoog boven ons zien we een gapend gat in het plafond. Ik kan de oude muurlampen in de gang op de eerste verdieping zien hangen.

Dit is niet best.

Ik draai mijn hoofd om Izzy aan te kijken. Haar wangen zijn rood en haar met roze lokken doorspekte haar ligt alle kanten op, maar zo te zien is ze niet gewond. Achter haar hoofd ligt een klomp gips, groot genoeg om ons allebei aan ons einde te kunnen helpen. Ik krijg het ineens ijskoud.

‘Nou, in dat geval: bedankt,’ zeg ik.

Ze trekt een zuur gezicht, staat op en veegt haar benen af.

‘Graag gedaan,’ zegt ze. Als Izzy dat tegen me zegt bedoelt ze eigenlijk: *zack erin, lul*. Alleen als ze het tegen iemand anders zou zeggen, zou ze het echt menen. Maar alles wat Izzy tegen mij zegt heeft altijd dezelfde bijbetekenis: *vai à merda, cuzão*.

Blijkbaar ben ik de enige die dat opvalt. Alle anderen vinden Izzy ‘aardig’ en ‘leuk’ en ‘lief’. Zelfs Arjun behandelt haar als een prinsesje, en Arjun behandelt onze gasten zoals een beroemde muzikant zijn fans: vol genegenheid en minachting tegelijk. Maar ja, tegen Arjun heeft Izzy afgelopen kerst dan ook niet staan schreeuwen dat hij trouwens toch niet goed genoeg voor haar is, *jij kille robot met je glimmende schoentjes!* Dwars door de tuin van het hotel.

Maar Izzy heeft zo te zien inderdaad mijn leven gered, dus ik probeer beleefd te blijven.

‘Ik ben je heel dankbaar,’ zeg ik. ‘En het spijt me dat ik niet zelf boven op jou ben gesprongen. Ik nam aan dat jij wel voor jezelf kon zorgen.’

Dat valt niet zo lekker. Ze kijkt me laaiend aan. Izzy heeft een heel scala aan blikken om haar boosheid mee uit te drukken. Ze heeft grote groene ogen en heel lange wimpers en ze tekent altijd van die omhoog lopende lijntjes aan de zijkant van haar oogleden. Als ik aan Izzy denk, wat ik zo min mogelijk doe, zie ik die ogen altijd tot spleetjes naar me staren. Katachtig en fel.

‘Ik kán ook heel goed voor mezelf zorgen.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat weet ik. Daarom heb ik jou ook niet gered.’

‘Hallo?’ roept iemand van boven.

‘Shit,’ mompelt Izzy en ze kijkt reikhalzend het gat in. ‘Mevrouw Muller?’

Ze heeft vele tekortkomingen, maar Izzy heeft een uitstekend geheugen als het om onze gasten gaat. Als je ooit één keer bij ons logeert, weet Izzy de naam van je zoon, wat je bij het ontbijt at en je sterrenbeeld. Hoewel zelfs ik me mevrouw Muller kan herinneren: ze verblijft hier vaak, jaagt de schoonmakers altijd tegen zich in het harnas doordat alles onder de verfspetters zit, want ze werkt hier aan haar kunst. Ze is ergens in de zeventig, half Duits, half Jamaicaans, met een accent dat ik tot mijn frustratie maar moeilijk kan volgen, en ze heeft de neiging om het hotel-personeel fooien te geven alsof we in Amerika zijn, waar ik dan weer helemaal geen probleem mee heb.

‘Bel de brandweer,’ sist Izzy tegen me, voor ze haar aandacht weer op mevrouw Muller richt. ‘Mevrouw Muller, doet u alstublieft voorzichtig. Er is een klein... eh...’

‘Ongelukje,’ opper ik.

‘... probleem,’ zegt Izzy. ‘Er is een probleempje met de vloer! Maar we gaan het meteen oplossen.’

We proberen allebei door het gat te turen. We moeten iets doen voordat een van de andere vijftig gasten die op dit moment in Forest Manor logeren zijn kamer uit komt en een verdieping of twee omlaag valt.

‘Mevrouw Muller, ga alstublieft weg bij dat gat!’ zeg ik en dan loop ik de trap af naar de lobby – het is voor ons even gevaarlijk als voor haar. ‘Jij moet hier ook weg,’ zeg ik over mijn schouder tegen Izzy.

Ze negeert me. Nou ja, ik heb mijn best gedaan. Ik bekijk de schade aan de trap en haal mijn telefoon uit mijn zak om 190 te bellen, maar dan realiseer ik me dat er in Engeland een ander noodnummer is, namelijk...

‘Negen negen negen,’ zegt Izzy.

‘Dat wist ik heus wel,’ zeg ik bits. Ik hang al aan de lijn.

Er komt een hele douche aan gisp uit het gat omlaag en Izzy zit onder het stof. Ze sputtert en haar lange bruin-met-rose haar zit onder het witte poeder.

‘Whoa,’ zegt een opgewonden stem achter me. Ik draai me om en zie Ruby Hedgers, die van zes, in de deuropening van Sweet Pea staan. ‘Sneeuwt het?’

‘Nee,’ zeg ik tegen haar, ‘dit is gewoon bouwkundige schade. Hallo, ja, de brandweer graag...’

Het wemelt nu van de brandweermannen in het hotel. Izzy is onprofessioneel aan het flirten met een van de knappere. Ik ben heel chagrijnig.

Het was een stressvolle ochtend. Begrijpelijkerwijs zijn de gasten wel een beetje aangedaan door dit alles. Niet iedereen vond het even prettig om via het raam langs een ladder zijn kamer uit te moeten. Een van de brandweperlui zei tegen ons dat de schade aan het plafond en de trap ‘niet even snel te fixen’ is en dat het ‘een flinke klus’ gaat worden. En voor het geval dat nog niet duidelijk genoeg was, wreef hij zijn duim en wijsvinger over elkaar, een gebaar dat in Brazilië hetzelfde betekent als hier: bakken met geld.

En geldgebrek is de oorzaak van al onze problemen in Forest Manor Hotel en Spa. Voor zover ik heb begrepen gingen de zaken prima vóór covid, maar tijdens de lockdowns heeft het flink te lijden gehad. Wat

samenviel met het moment dat het hele dak vervangen moest worden. Dus nu kwakkelen we voort, zonder dat het hotel de renovaties kan krijgen die het nodig heeft. Toen ik hier twee jaar geleden begon, zag Forest Manor er al wat aftands uit; maar inmiddels heeft het nog meer van zijn luxe glans verloren, wat betekent dat we de prijzen hebben moeten verlagen, zelfs in ons bekroonde restaurant.

Maar het hart van de zaak is nog hetzelfde. Ik denk oprecht dat er in heel Engeland geen hotel is dat zo bijzonder is als dit. Dat wist ik meteen toen ik voor het eerst de lobby in liep en de gasten op hun hotelpantoffels op de banken zag zitten met hun krantjes, terwijl hun kinderen op het gazon aan het spelen waren. Het was het toonbeeld van comfort. We koesteren onze gasten hier – zodra ik ze hun sleutel overhandig horen ze bij onze familie.

‘Lucas, toch?’ zegt een stem achter me, terwijl er een hand op mijn schouder neervalt.

Ik zet me schrap, en zet mijn hoognodige derde kopje koffie van die dag op de tafel in de lobby. Want we houden natuurlijk niet van ál onze familieleden.

Louis Keele logeert de komende twee maanden in Wood Aster, een van de suites op de begane grond, want hij is hier in de buurt voor zaken. Het is onze beste kamer en Louis wil graag altijd van alles het beste. ‘Mensen hebben geen oog meer voor kwaliteit,’ zei hij laatst tegen een collega, toen ze door de lobby liepen. Ik denk dat het een stuk gemakkelijker is om ‘oog’ te hebben voor kwaliteit als je vader in de jaren negentig miljoenen heeft verdiend op de vastgoedmarkt. Maar ja, wie ben ik.

‘Inderdaad, meneer Keele. Het hotel wordt geëvacueerd,’ zeg ik.

Dat weet hij natuurlijk ook wel. Overal lopen brandweermannen en de deur is afgezet met een lint waar Louis net onderdoor gedoken is. Bovendien ligt er vrij veel plafond op de trap.

‘Het spijt me verschrikkelijk, maar u zult uw kamer tijdelijk moeten ontruimen, totdat we dit allemaal hebben opgelost.’

Hij kijkt vol belangstelling naar ‘dit allemaal’. Ik bal mijn handen tot vuisten. Ik krijg de zenuwen van Louis. Hij heeft iets hongerigs onder die gladde glimlach van hem – iets berekenends. Hij was er afgelopen kerst ook, en toen had hij mevrouw SB al gevraagd of ze de zaak niet aan zijn vader zou willen verkopen – of, zoals hij het noemt: ‘het familie-

bedrijf'. Ze had gelachen en gezegd van niet, maar de situatie is nu totaal anders. Want voor het plafond instortte hadden we al serieuze financiële problemen.

Louis fluit langzaam en steekt zijn handen in zijn broekzakken. 'Dit soort schade, en dan nog alle andere ingrijpende renovaties die hier nodig zijn...' Hij trekt een meelevende grimas. 'Vergeef me mijn schuttingtaal, maar jullie zitten vrij diep in de shit, of niet?'

'Louis!' zegt Izzy zangerig als ze uit de eetzaal komt en me een waarschuwende blik schenkt waaruit blijkt dat mijn blik niet zo inschikkelijk is als hij zou moeten zijn. 'Kom, dan gaan we even naar buiten. We hebben een winterpicknick georganiseerd onder de pergola, of de pagode, ik weet nooit zo goed wat wat is, maar je snapt wat ik bedoel.'

Ze heeft haar hand op zijn arm gelegd. Izzy is vrij aanrakerig voor een Britse – bij iedereen, behalve bij mij.

'Mevrouw SB heeft gebeld,' zegt Izzy tegen me over haar schouder terwijl ze wegloopt met Louis. 'Iemand moet de toch al zo hysterische bruid bellen dat haar bruiloft niet door kan gaan. Ik zei tegen mevrouw SB dat jij sterke gevoelens had over de organisatie van de bruiloft van morgen, dus dat jij bij uitstek geschikt bent om de bruid het gevoel te geven dat ze gehoord wordt.'

Ik knars met mijn tanden. Izzy weet heel goed dat ik niet hou van emotionele gesprekken. De enige troost is dat ik Izzy al de taak heb doorgespeeld om Barty te helpen met het invullen van een dikke stapel verzekeringspapieren. Ik weet zeker dat hij die in het verkeerde format heeft gedownload. Dus dat wordt een regelrechte kwelling voor haar.

'En ze wil ons allebei om vijf uur op kantoor zien,' voegt Izzy eraan toe.

Pas als de deur krakend dichtvalt achter Izzy en Louis dringt het tot me door wat dat waarschijnlijk betekent.

Want zelfs als het veilig blijkt om de begane grond van het hotel te gebruiken, dan nog hebben we maar vijf slaapkamers in plaats van vijftientig. Het zijn wel de duurste vijf kamers, dus dat is tenminste iets, maar toch; het is maar een fractie van wat we normaal aan omzet draaien in de wintermaanden. En we hebben ook niet echt een volledige bemanning van de receptie nodig. In een gemiddelde week delen Izzy en ik de balie met een van de parttime receptionistes die mevrouw SB

inhuurt via een uitzendbureau, en ondergaan we gelaten onze ene dag overlap. (Maandag. De somberste dag.) Mandy draait de meeste avond-diensten als er maar één medewerker nodig is op de receptie.

Als ik mevrouw SB was, zou ik een van ons de wacht aanzeggen. Gezien de korte termijn zal ze de mensen van het uitzendbureau waarschijnlijk moeten betalen ook als ze niet hoeven te werken en Mandy is een oude familievriendin van Barty.

Dus dan gaat het om... Izzy en mij.

Eerste druk september 2023

Oorspronkelijke titel *The Wake-Up Call*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2023 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Jan de Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © studiohelen.co.uk

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6937 3

ISBN e-book 978 90 261 6938 0

ISBN luisterboek 978 90 261 6939 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.